

gyon nehezen viselt. A branül bántotta a kezét, első éjjel többször is sírva kelt fel. De miután infúziót kapott lázcsillapítót, és mellette antibiotikumot, hál' Istennek jobban lett. Pénteken mentünk be. Azt mondták, számítottunk arra, hogy a hétvégét biztosan bent kell töltenünk. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy Árpika jobban lett, de eközben még mindig volt több dolog is, ami aggodalommal töltött el.

Egyrészt egy kis szobában voltunk, amin a hétvége folyamán egyre többet magunkkal kellett, hogy osztozzunk. Szombat estére már velünk együtt négy köhögős gyerek volt a helyiségben. Nagyon félttem, hogy több betegséggel megyünk haza, mint amivel bejöttünk. A másik aggodalmam az volt, hogy közben én is orvosi kezelés alatt álltam, és hétfőn vizsgálatra kellett, hogy menjek. Bár férjemmel megterveztük, hogy majd ő felvált addig, de éreztem, nem lesz egy könnyű menet, hogy Árpikát otthagyjam.

Hála Istennek egy olyan fordulat következett be, amire nem számítottunk. A vasárnap reggeli vizit után azt mondták, hogy hazamehetünk, hogy otthon folytassuk a kezelést, mivel Árpika láza csillapodott, szépen eszik. Végtelenül hálás voltam. Ráadásul Isten megőrizte minket a betegségtől. Kisfiam nem kapott el semmit a kórházban, engem pedig teljes egészségben megőrzött az Isten.

Mikor az imádságok ellenére kórházban kötöttünk ki, félelem, és csalódottság volt bennem, úgy éreztem, nem úgy kaptam választ, ahogy én azt szerettem volna, ahogy én elképzeltem. Néhány nappal a hazajövetelünk után, Frigyes bácsi egyik régebbi prédikációját hallgattam, ami nagyon megérintett. Az egyik kedvenc igémről volt szó: „**Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja, ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.**”

Egy gondolat volt, ami az igehirdetésből nagyon megragadt bennem. Frigyes bácsi azt mondta, hogy az igazi békesség nem azt jelenti, hogy minden úgy alakul körülöttünk, ahogy mi szeretnénk. Ez csak egy a világ által áhitott békesség, de nem valódi. Az igazi békesség az egy MEGHARCOLT BÉKESSÉG. Amilyen Jézusé is volt. Sok mindent megharcolt élete során, a legnagyobb harca pedig a kereszthalála volt. De így megharcolva jutott el az igazi békességig.

Világossá vált számomra, hogy bár nem úgy kaptam választ az imáinkra, ahogy én képzeltem, és Isten válasza és terve egy más, egy megharcolt út volt, de ő ennek ellenére hatalmasan megsegített minket. Még hatalmasabban, mint ahogy kértem vagy gondoltam. Mikor erre ráeszméltem, ez a gondolat egy óriási békességgel töltött el. Hálás vagyok Istennek érte!

SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!

IMÁDKOZZUNK
ALKALMAINKÉRT,
A SZOLGÁLATOKÉRT,
JÉZUS MELLETTI DÖNTÉSÉRT,
MEGTÉRÉSÉRT, SZABADULÁSÉRT!

IMÁDKOZZUNK
A BETEGEKÉRT, GYÓGYULÁSÉRT
SZENVEDŐKÉRT, VIGASZTALÁSÉRT
ÉS AZ IDŐSEBB TESTVÉREKÉRT!

KÖRZETI KONFERENCIA 2020

2020. május 2. 16 óra ONLINE

A gyülekezetünk hitvalló tagjainak szeretnénk megszervezni online módon (Skype)!
Imádkozzunk ezért az éves közgyűlésért!

ANYAGI KÉRDÉSEINK

A vírus okozta válság biztosan éreztetni fogja hatását az anyagi kérdésében is, erre pedig szeretne felkészülni az egyház mind országos, mind körzeti szinten. Ahhoz, hogy gyülekezeteink, lelki munkásaink, misszióink ne veszítsék el a megélhetésükhöz és működésükhöz szükséges forrásokat, valamint adott esetben anyagi segítséget is tudjunk adni, akik nehéz helyzetbe kerülnek, továbbra is fontos a gyülekezeti adakozás. Hálásak vagyunk a Felsőnek, hogy mindig is erején felül adakozott, és ez a bőkezű adakozás sokak számára lehet példa, ugyanakkor a termet bérlők jelenleg már nem jönnek össze a Felsőben, ami komoly bevételkiesést is jelent számunkra a vasárnapi perselypénzzel együtt.

Schauermann Henrik, egyházunk pénzügyi felelőse, és Pásztor Zoltán országos laikus elöljáró egy körlevélben ad tanácsot a jövőbeni adakozással kapcsolatban. A Felsőerdősori gyülekezetétől is azt kérjük, hogy **lehetőség szerint banki átutalással utalják** testvéreink a körzetnek szánt adományokat, tizedeket. A következő időszakban a vezetőség tervei között szerepel az imaterem padlójának felújítása. Egy nagyobb horderejű munkát szeretnénk elvégezni, ami akár a pincefödém megerősítését is magába foglalja. Szeretnénk mindezt ezekben az időkben elvégezni, amikor amúgy sem lehet a termet használni. Erre céladományokat köszönettel fogadunk (fontos, hogy közleményben jelezzük, hogy tized vagy egyéb cél)!

A Metodista Egyház Pesti Körzet számlaszáma:
K&H Bank 10400126-50485348-54531009

Felsősorban – A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
2020. április – Megjelent 40 példányban. A gyülekezet címe: 1068 Bp., Felsőerdősor 5.

Helyi lelkész: Sztupkai Kristóf telefonszáma: 20/770-3990

Felölős kiadó: Dr. Khaled A. László szuperintendens

Weboldal: www.pest.methodista.hu – Felső imaóra: vasárnap 9.00 óra

Istentisztelet: vasárnap 10 óra (Felső), 16 óra (Reménység Gyül.), 16 óra (Mosonmagyaróvár)

„Jézus Krisztus tanítványait nevelni, hogy megváltozzon a világ!”

első sorban

→ JÉZUS-KÖZPONTÚ
→ TANÍTVÁNYKÉPZŐ
→ ÉLETÚJÍTÓ

A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
Felsősorban – 2020. április

Hol mutatkozik a feltámadás ereje?

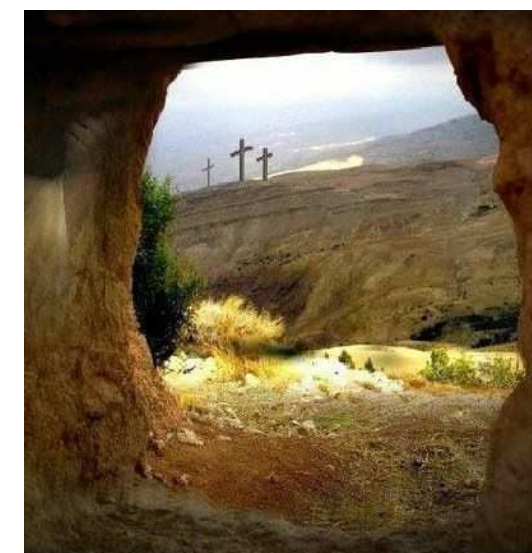
Sztupkai Kristóf

Nagypéntek tragédiája és fájdalom után valami egészen mással találkoztak az azt követő vasárnap az asszonyok és a tanítványok. Így vagyunk ezzel mi is. Krisztus feltámadását ünnepeljük. A halált felváltja az élet. Mindez az észnek érthetetlen, felfoghatatlan, ugyanakkor Jézus feltámadása olyan hittétel és tény, amiben erő van. A feltámadást nehéz megérteni, felfogni, racionálisan megmagyarázni, mégis Jézus szenvedése, halála és feltámadása az evangélium szívéhez vezetnek közelebb bennünket. A feltámadásban erő van. Erő, ami hatást gyakorol. Erő, aminek súlya van, ami nem szürke, nem hétköznapi vagy meddő, hanem amiben lendület és dinamika van; amiben élet rejtőzik. A kérdés az, hogy ez valósággá válik-e számunkra, vagy csupán lehetőségként kínálkozik, de közben mégsem élünk vele. Mit jelent a keresztyének számára a feltámadás ereje és hol mutatkozik meg az?

Ehhez a kérdéshez nézzük meg, hogy az asszonyok és a tanítványok miként találkoznak először az evangéliumokban a feltámadás erejével? Úgy olvassuk, hogy az asszonyok azon tanakodtak, hogy vajon ki fogja elhengeríteni a nagy követ a sírbolt elől, de „*amint ezt kimondták, feltekintettek és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt.*” Persze nem értették, csodálkoztak, és azt hitték, hogy a kertész vitte el Jézus testét. Idő kellett, mire felfogták és megértették, hogy a feltámadásban milyen nagyság és milyen komoly, még sírkövet is elhengerítő erő van.

Az ember vágyik a látványos után. A szenzáció után. Ami meghökkentő. És teszi ezt a keresztyén ember is. Isten pedig jelen tud lenni így, emberfeletti, természeti törvényeket semmibe vevő módon is. Ugyanakkor ez nem az egyetlen bizonyíték az ő létezésére, mint ahogy nem is az elhengerített nagy kő az egyetlen jel a feltámadást követő órákban. Van egy picivel korábbi kis epizód, egy kis pillanatfelvétel, ami nem más, mint a sírban talált összehajtogatott kendő.

Az evangélium szerint János ért elsőként a sírhoz, aki benézett oda, de nem látta Jézus testét, csak azt, hogy ott fekszenek a lepedők. Ő nem ment be, de nem sokkal később megérkezett Péter, aki viszont rá jellemző vehemenciával egyből belépett oda. Ő is megpillantotta a lepedőket, valamint a kendőt, ami Jézus fején volt. „*Ez nem a lepleknél feküdt, hanem külön, összegöngyöltve egy másik helyen.*” Több más fordítás erre az itt szereplő görög szóra azt használja, hogy összehajtván, vagy hajtogatva.

A feltámadott Jézus valószínű első cselekedete a leplek összehajtogatása volt. Rendet tett a sírban. A látványosan elhengerített hatalmas kő mellett, itt van egy csendes jel. Egy csendes üzenet, ami Jézus jellemére utal. Jézus feltámadt. El hengerült a nagy kő, szabad lenne az út Jézus számára, mehetne ki az emberek közé, hirdethetné mindenkinek, hogy megtörtént a csoda, beteljesedett a prófécia, de mit látunk? Jézus összetekeri a gyolcsot. Beágyaz. Rendet tesz maga után. A halál káoszából megteremt az élet rendjét. Mindez pedig megnyugvást ad. Jézusnak pusztán a nyomain is békességet keltenek bennünk. Jézus egészen egyszerűen bemutatja, hogy a feltámadás ereje kicsiben kezdődik.

A húsvéti feltámadás első két jele tehát az elhengerített kő és az összehajtogatott lepel. Az egyik jel látványos, a másik nem az. Életünknek vannak nagy istenélményei.

Egy-egy keresztény tábor, hitmélyítő alkalom. Olyan kitüntetett pillanatok, amikor rácsodálkozhattunk Isten valóságára, igazán beleereszkedhettünk az ő szeretetébe, átélhettük csodáját. Ahogyan átérték az asszonyok is azt a csodát, hogy nem volt ott a kő a sír előtt. Az ilyen élményekből lehet lelki értelemben táplálkozni, de ezek nem adnak teljes képet.

Olyan sokat mondó Illés története a rekettyebokros mélybe zuhanás után. Illés elindul a Hóreb felé, amikor komoly természeti elemek mutatják meg hatalmukat. Isten azonban nem volt ott a szélben, nem volt a föld-rengésben, nem volt ott tűzben, hanem a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszott. Amikor pedig Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát. Isten nem volt ott a rendkívüliben, de ott volt az egyszerűben, a csendesben, a szelídben.

Ha meg akarjuk ragadni Istent, akkor azt nem csak valami hétköznapitól idegen, vagy attól távoli dolgok keresztül tehetjük meg. Számítanak azok a tettek, azok a percek, amiket ezeken kívül teszünk és élünk meg. Sőt, életünk jóval nagyobb részét így töltjük. A konyhában, munkahelyen, utazva, e-mailekre válaszolva. Életünk nagyobb része a profán térben zajlik. Hol kap itt teret Jézus és az ő feltámadásának ereje?

Az Istennek odaszánt élet nem jelentheti azt, hogy kivonulok a nem mindennapi, az extrák, a nagy események világába, aztán pedig buzgólkodva azokat teszem életem és hitem egyedüli mércéjévé. Az elhengerített kő csodája a feltámadás erejének csak egyik része. Ott van az összehajtogatott gyolcsok világa is. A rend és a rendezettség világa. A belső szoba csendje, intimitása, küzdelme, sírása.

Mennyit foglalkozunk az leplek világával? Mi mindent teszünk meg, hogy Krisztus jó illata érződjen rajtunk? A rendezettség, a békesség, a kiegyensúlyozottság? Olyan nagy szüksége van a mai világnak ezekre a csendes, szavak nélküli biznyságtételekre. Honnan származik az erőforrásunk? Kizárólag nagy, látványos, nem mindennapi eseményekből és istenélményekből, vagy csendes, odaszánt, hétköznapi tettekből is? Isten érdekelt életünk ilyen mindennapi, apró epizódjaiban is. Sőt, valójában az ő formálásának központi helyei ezek. Az istentiszteleten, ifiórán, családi táborban mindannyian tudunk viselkedni, viszont jó lenne a hétköznapi rutinjainkat, szokásainkat, mindennapjainkat is ilyen módon átformálni. A fizikai életterünk és a lelkünk naponkénti rendrakásában is erő rejtezik.

A két terület, vagyis a nagy és a látványos, illetve a kicsi és a háttérben történő dolgok nem ütik egymást. Az egyik nem rosszabb a másiknál, a másik nem előbbre való az előzőnél, hanem egész egyszerűen kiegészítik egymást, hogy hitéletünk egyensúlyba kerülhessen. Hogy lelkiségünk szélsőségektől mentes maradjon és, hogy a Krisztus feltámadásába rejtett erőforrások a lehető legigazibb módon kaphasson helyet az életünkben. Ha Krisztust követjük, akkor hitünk fókuszában ne

a múlt, ne a tartalékból való élés, de ne is csupán a túlélés álljon, hanem a feltámadás és annak ereje. Ami adatik látványosan, de adatik csendben is.

*Elhangzott a Felsőerdősori Gyülekezetben
2020. április 12-én Húsvétvasárnap*

Koronavírus: Újabb életmódváltásom Jávor Sára

*„Csendesedjete el, és tudjátok meg/ismerjéte el,
hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltár 46,11)*

Isten engem is tanít, hogy ismerjem el: Ő az egyetlen és igazi Úr. Úr a járványok felett. Ő az, aki egyszer csak megálljt fog parancsol az Ellenség hatalmának az egész Földön. De addig tanítani akar: azt, amit még eddig nem tanultunk meg. Isten nekem most azt tanítja, hogy tényleg csendesedjek le.

Sok éven keresztül nagyon elfoglalt voltam. Jó és helyes dolgokat tettem, de sok feszültséget is jelentett a sebésség, ahogyan éltem. 2020. márc. 18-án újra teljesen megváltozott az életvitemem.

A Növényvédelmi Intézet igazgatója úgy döntött, hogy nem jöhetnek be dolgozni már a 60 év felettek (ez 3 embert jelentett a 13-ból), így én sem. Mindezt keddről szerdára. Egyik napról a másikra elveszítettem a munkatársaimat és a munkámat. Egy állami munkahelyen dolgozom, tehát még kapok fizetést (remélem). Aki teheti, otthonról végzi a munkáját. Nekem olyan a munkám, hogy lehetne ezt tenni. Számítógépes elérhetőségem is van, tehát felajánlottam a segítségemet, de a megrendelések száma annyira lecsökkent, hogy most nélkülünk is be tudják fejezni, amit kell.

Hirtelen nagyon elszigetelt lettem. Teljesen összezavarodtam. Hazaküldtek. Váratlanul sok időm keletkezett, de...

– Nem mehetek fel az idős szüleim lakására. Pedig szükségük lenne rá. Annyit tehetek, hogy elmegyek az ajtajukig, és leteszem azt, amit kértek tőlem. De most már legfeljebb ennyit tudunk szerezni a húgommal akadozva (előfizetnek ebédet, tehát ami reggel és este kell). Az utóbbi időben telefonáltam nekik, és felküldtem, amit kértek.

– Bence és Attila fiam kisgyerekesek. Otthonról kell dolgozniuk számítógépen, de az iskolák és óvodák bezártak, a gyerekeik egész nap otthon vannak. Ott is szükség lenne segítségre. De nem mehetek.

– Nincs személyes gyülekezeti program, nincs kórus, nincs találkozás barátokkal, nincs közös sportolás másokkal.

Három napig úgy éreztem magam, mint egy hirtelen ketrecbe zárt korábban szabadon élő vad állat. Nem tudunk ilyen gyorsan alkalmazkodni új helyzetekhez. Isten máshogyan rakott össze bennünket. Szangvinikus alkat vagyok. Bármennyire is mélyen átérzem a problémát, és lemegyek a lelki gödör mélyéig, egy idő után elkezdek kimászni. 3 nap múlva már jobb lett.

Hiszen van miért hálát adnom, van miért dicsérnem Istent.

– Hogy teljhatalmú.

– Tavasz van. Egyre több a fény. A természet virágba borul.

– Tudok telefonálni a családtagjaimnak és a barátaimnak.

– Úgy néz ki, hogy egészséges vagyok (egy fölöttem lakó szomszéd duplákat köhög).

– Végre nyugodtan és lassan olvashatom a Bibliát.

– Az internet korában élek. Jó tanításokat hallhatok, szép énekeket, zenét hallgathatok.

– A szintén hazaszorult ismerőseimmel újfajta közösségbe kerültem.

– Találtam egy gyönyörű dalt az interneten – magyar nyelven írták

Isten adjon nekünk erőt a sok váratlan helyzet feldolgozásához. Van, aki túl van most terhelve (orvosok, pedagógusok, kisgyerekes szülők stb.). Van, aki hirtelen haza lett küldve, mint én. Az alkalmazkodás nem könnyű. Mialatt a környezetünk folyamatosan és drasztikusan változik, **Teremtőnk folyamatosan ugyanolyan mindentudó és szerető Isten, mint eddig. Állandó stabil pont.**

Biznyságtétel

Virányi-Kovács Margit

Férjemmel és 4 éves kisfiammal ritkán jutunk el a felsőerdősori istentiszteletre, ezért aki nem ismerne minket, Kovácsné Márti néni lánya vagyok, és ebben a gyülekezetben nőttem fel. Arról szeretnék beszélni, hogy hogyan segített meg minket Isten nemrég. Már korábban is éreztem indítást arra, hogy beszéljek erről a gyülekezet előtt, de elhallgattattam magamban ezt a „hangot” mondván, hogy ha felmegyek a szószékre, úgyis csak végigbögöm az egészet, és majd semmit sem lehet érteni abból, amit mondani szeretnék.

Utólag nagyon bántott, hogy nem voltam elég „bátor”, de örülök, hogy most bepótolhatom, és biznyságot tehetek. Ettől független, lehet, hogy most is végig fogom sírni. Januárban történt, hogy a kisfiunk nagyon megbetegedett. (Még a koronavírus megjelenése előtt, de az influenzajárvány idején.) Elkapott egy nagyon magas lázzal járó vírust. Napokig 40 fok körül mozgott a testhőmérséklete, alig-alig tudtuk csillapítani. Nagyon megijedtünk, mert korábban sosem fordult elő, hogy ennyire magas legyen a láza. Többször is voltunk vele gyermekorvosnál, aki miután megvizsgálta, azt mondta, sajnos ez a fajta vírus terjed mostanában. Nincs semmi szövődmény, és sajnos normális, hogy a szervezet ilyen magas lázzal reagál a betegségre. Többen imádkoztak értünk, és Árpika gyógyulásáért. Én viszont 2-3 borzasztóan nehéz nap után, elkezdtem rettegni attól, hogy kórházban fogunk kikötni.

Mikor kisfiam fiatalabb volt, asztmája miatt többször is kórházi kezelés alatt állt. Emiatt sajnos tisztában voltam vele, hogy ilyenkor az ember gyakran több betegséggel tér haza, mint amivel bement. Félttem.

Reméltem nem kell, hogy ez legyen a vége, de a harmadik nap után, amikor még mindig alig-alig csillapodott a láz, és a hétvége előtt álltunk, már nem mertem tovább húzni, és bevittük a kisfiunkat a Tüzoltó utcai Gyerekklinikára. Akkor már nagyon elesett volt, és kiderült, jól döntöttünk, hogy bementünk, mert már valamit hallani lehetett a tüdején. Nagyon nehéz esténk és éjszakánk volt, Árpikának meg kellett szűrni a kis karját, amit na-